

en saa udvidet Stikelse, som det viser sig i denne Gang, thi det bliver jo mere og mere nødvendigt for os her i Landet at søge paa alle mulige Maader at bekæmpe Sygdom, ikke alene Tuberkulose, men overhovedet Sygdomme i vore Kvægbesætninger, for at vi derigennem om muligt kunne beholde den Ret, vi hidtil have haft, til at udføre levende Kvæg til andre Lande. Denne Ret er jo efterhaanden bleven ret betydelig indskrænket, og det er derfor vigtigt og nødvendigt for os her i Landet at søge at bevare den bedst mulige Sundhedstilstand inden for Besætningerne. Vi vide jo, at Tuberkulosen er en af de mest udbredte Sygdomme vi have her i Landet. Desværre blev det jo — jeg tror, jeg tør sige desværre — sidste Sommer ved Kongressen i Buda-Pest sagt af en af vore Videnskabsmænd, at vi havde ca. 39—40 pCt. af vore Besætninger angrebne. Jeg tror, jeg kan sige, at det var uheldigt, at den Ytring kom frem der, thi den gik straks hele Lykkeland over, og har muligvis været en medvirkende Grund til, at man er optraadt saa strengt mod det danske Udførselskvæg.

Da man for 3 Aar siden første Gang bragte dette Lovforslag frem og forlangte 50,000 Kr. til Statstilskud til Tuberkulinindsprøjtninger, stod det os straks klart, at det kun var en Begyndelse, og det viste sig ogsaa, at man meget hurtigt maatte fordoble Summen, idet der over hele Landet viste sig en større og større Benyttelse af dette diagnostiske Middel til Bekæmpelse af Tuberkulosen. Jeg formoder, at man fra Regeringens Side er kommen til det Standpunkt, at 100,000 Kr. fremtidig skulde være nok, efter som dette Beløb er foreslaaet her. Ja, jeg tør ikke have nogen Mening om det, men det forekommer mig, at der vil kunne strides endnu mere frem ad denne Vej end hidtil. Thi endnu er der dog af hele Danmarks samlede Kreaturbejættning kun 182,000 Kreaturer, der have været indsprøjtede, og man vil vist kunne regne, at en meget større Part vilde have Nytte af disse Indsprøjtninger. Smidlertid skal jeg ikke have noget imod Beløbet.

Jeg kunde ønske at spørge den højtærede Minister, om man ikke lige over for Kvæg, som er indsprøjtet med Tuberkulin, kunde indføre en Mærkningspligt saaledes, at de Dyr, der have staaet for Tuberkulinindsprøjtning, og altsaa vare tuberkelfri, bleve mærkede. Her er jo Tale om Indsprøjtning af Ungkvæg og Kvier, og det er som bekendt en stor Handelsvare her i Landet. Køberne vilde da, naar han købte et saadant Dyr fra en Besætning, der havde

faaet Hjælp til Tuberkelundersøgelser, og Dyret var mærket, være sikker paa, at det i alt Fald paa det Tidspunkt, hvor Indsprøjtningen havde fundet Sted, var fri for Tuberkler. Jeg kunde altsaa tænke mig, at man gik den Vej, at ethvert Stykke Ungkvæg, der ved Hjælp af Statens Benge blev undersøgt for Tuberkulose, fik et Mærke, for saa vidt det viste sig, at det kunde gaa denne Prøve igennem. Thi saaledes som Forholdene nu ere ordnede, er der langt snarere den Fare, at de tuberkulose Dyr blive solgte og derigennem netop bidrage til at udbrede Tuberkulosen over Landet. Kvægejerne ville søge at beholde de sunde Dyr og at udflyde af deres Besætninger de Dyr, som ikke have kunnet staa for Tuberkulinindsprøjtningen. Et saadant Mærke vilde vist nok gøre overordentlig stor Gavn.

J Lovforslaget var der, da det blev fremlagt i 1893, optaget en Bestemmelse om, at Dyr, der blive bragte til Statstyreskuer til Præmiering med Præmier, som til Dels ere udsatte af Staten, skulde have staaet for en Tuberkulinindsprøjtning. Jeg kunde ønske, at en saadan Bestemmelse kunde tages op igen, thi der er jo dog noget forkert i, at Staten anvender store Beløb om Aaret paa at bekæmpe Tuberkulosen, og maaste samtidig ved sine Dyrskuer præmierer Dyr, der ere smittebærende og bringe Smitte til andre Besætninger. Hvis dette Forslag igen kunde optages i Lovforslaget, vilde det vistnok være en ganske overordentlig Fordel for Sundheden hos Besætningerne.

Hvad § 2 angaar, er det jo naturligt, at vi søge at forpære vor Stilling her i Landet, at vi nu, da der bliver stillet saa store Fordringer til Sundheden hos vore Kreaturer, forhindre Indførselen af sygt, tuberkelbefængt Kvæg her til Landet, og jeg kan derfor saa godt slutte mig til § 2's Bestemmelse om, at alt Hornkvæg, der indføres her til Landet, skal undersøges for Tuberkulose, og, for saa vidt det ikke er fri for denne Sygdom, ikke maa bringes bort fra det Sted, det er henbragt til. Men jeg kunde ønske, at Lovforslaget gik noget videre, og at man kunde saa hurtig slagtevang for de Dyr, der vise sig at være tuberkelbefængte. Saaledes er vort Naboland optraadt mod os, og hvorfor skulle vi dog ikke optræde paa samme Maade lige over for Dyr, der indføres hos os? Lovforslaget foreslaar, at Dyr, der ere indførte, skulle kunne blive paa det Sted, hvor de ere indførte, naar de staa mellem andre mulig inficerede Dyr, men hvorfor skulle vi ikke søge at faa dem slagtede saa hurtig som muligt? Det forekommer mig, at det er den eneste ratio-